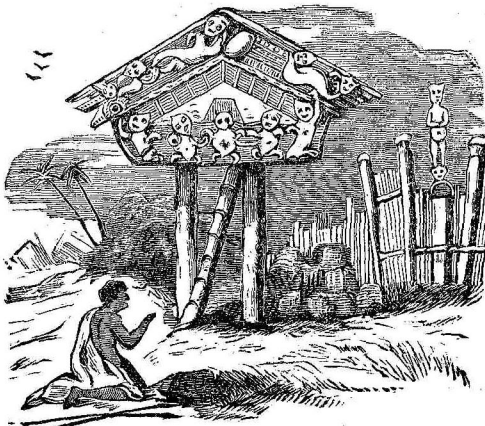

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐλάμβανε τὸν χόρτον καὶ, ἀφοῦ τὸν ἐμάσσα, τὸν ἔθετεν ἐμπρὸς εἰς τὸν γηραιὸν σύντροφόν του, ὅστις τότε τὸν ἐλάμβανε προητοιμασμένον καὶ τὸν κατέπινε χωρὶς νὰ τὸν μασσήσῃ· τὸ αὐτὸ ἔκαμνε καὶ ὁ ἄλλος ἵππος μὲ τὴν κριθὴν. Διὰ τῆς φιλικῆς ταύτης περιποιήσεως ὁ γηραλέος ἵππος ἡδυνήθη νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ δύο μῆνας!

Ἡ πράξις αὕτη τῶν ἀλόγων ζώων πρέπει νὰ κατασχόνῃ πολλοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι, ἂν καὶ εἶναι λογικὰ ὄντα καὶ δύνανται, ἀφίνον ὅμως τοὺς ὁμοίους τῶν νὰ χάνωνται ἀπὸ γηρατεῖα, ἀσθενείας καὶ πενίαν.

ΟΙ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΑΙ.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς, ὡς λ. χ. εἰς τὴν Ἰνδίαν, τὴν Κίαν, τὴν Ἰαπωνίαν, τὴν Ἀφρικὴν, τὴν Ἀυστραλίαν καὶ τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ ὑπάρχουσι εἰσέτι πολλὰ ἑκατομύρια ἀνθρώπων—τὰ τρία τέταρτα περίπου ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους—οἱ ὅποιοι προσκυνοῦσιν εἰδῶλα, ἤγουν ὁμιώματα ξύλινα, ἢ πέτρινα τὰ ὁποῖα λατρεύουν ὡς θεόν.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ ἄνθρωπον γονυπετῇ ἔμπροσθεν ξυλίνων τινῶν ἀνθρωπίνων ὁμοιωμάτων, τὰ ὁποῖα ὁ ταλαίπωρος ἐκεῖνος θεωρεῖ ὡς θεοῦ του. Πόσον τυφλοὶ εἶναι οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἄνθρωποι χωρὶς τὸ Εὐαγγέλιον! Καὶ πόσον ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ λυπώμεθα δι' αὐτοὺς καὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ τοὺς εὐαγγελίσωμεν στέλλοντές τους ὄχι μόνον τὸ Εὐαγγέλιον, ἀλλὰ καὶ ἱεροκήρυκας νὰ τὸ κηρύξωσι! Μεταξὺ τῶν πρώτων χριστιανῶν πολλοὶ εὐσεβεῖς Ἕλληνες ὑπῆγαν εἰς πολλὰ μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου καὶ μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς των ἐκήρυξαν τὸν Χριστόν. Εἴθε τινὲς καὶ ἀπὸ τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας νὰ ἐμπνευσθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἐκείνου πνεύματος καὶ ἡλικιωθέντες ν' ἀποφασίσωσι νὰ

ὑπάγωσι καὶ κηρύξωσι τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας εἰς τὰ ἀπολωλότα ταῦτα ἑκατομύρια τῶν ὁμοίων ἡμῶν ἀνθρώπων, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν.

Ἐὰν ἀγαπῶμεν τὸν Χριστόν, πρέπει νὰ προσευχώμεθα καὶ ἐργαζώμεθα κοπιᾶζοντες καὶ δαπανῶντες πρὸς ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν, τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι τόσον τυφλοὶ, ὥστε νὰ προσκυνῶσιν ὡς Θεὸν ξύλα καὶ λίθους καὶ ζῶα, καὶ νὰ θυσιάζωσι πολλάκις καὶ αὐτὰ τὰ φίλτατα τέκνα των ὅπως εὐαρεστήσωσι τὰς φαντασιώδεις ταύτας καὶ ρυπαρὰς θεότητας.

— Ἀλλὰ ὁ Θεὸς, μικροὶ μου φίλοι, θεωρεῖ εἰδωλολάτρας οὐχὶ μόνον τοὺς προσκυνοῦντας ξύλα καὶ λίθους ὡς Θεόν, ἀλλὰ καὶ ὅλους ὅσοι ἀγαπῶσιν ὑποινδύοντες πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον περισσότερον ἀπὸ αὐτόν. Οὕτως ὁ φιλάργυρος εἶναι εἰδωλολάτρης—ὁ μέθυσος εἶναι εἰδωλολάτρης, διότι δουλεύει τὸν οἶνον· ὁ ἄσωτος εἶναι εἰδωλολάτρης, διότι κυβερνᾶται ἀπὸ τὰς ὀρέξεις τοῦ σώματος καὶ οὐχὶ ἀπὸ τοῦ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς θεωρεῖ πᾶν πρᾶγμα ὡς εἰδῶλον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἀφιερώνει τὴν καρδίαν του. Οὕτω καὶ σεῖς, μικροὶ μου φίλοι, θὰ ᾔθετε εἰδωλολάτραι, ἐὰν σκέπτεσθε, ἀγαπᾶτε καὶ ὑπακούετε ἄλλον ἢ ἄλλο πρᾶγμα περισσότερον παρὰ τὸν Θεόν. Προσέχετε λοιπὸν νὰ μὴ ἀφίνετε νὰ βασιλεύῃ ἄλλο τι εἰς τὴν καρδίαν σας εἰμὴ ὁ Θεός.

ΘΑ ΠΕΙΡΑΞΗ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ.

Τινὰ παιδιά καὶ κοράσια ὑπακούουν εἰς ὅ,τι οἱ γονεῖς των τοῖς λέγουν, ὅταν ᾔναι παρόντες· ἀλλὰ δὲν τοὺς ὑπακούουν ὅταν δέν τα βλέπουν.

Δύο μικρὰ παιδιά ἔπαιζον μίαν ἡμέραν εἰς ἓνα κήπον ὅπου ἦτο μία κερασιὰ γεμάτη ἀπὸ ὠριμα κεράσια. «ὦ! Ἰωάννη,—ἐξερῶνῃς τὸ ἐν,—ἀς μαζεύσωμεν ὅλγα ἀπὸ τὰ κόκκινα ταῦτα κεράσια. Κύτταξέ πόσον ἐξαιρέτα εἶναι!»

«Ὅχι, Γεώργιε,—ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης,—δὲν πρέπει νὰ τὰ ἐγγίξωμεν· ἤξεύρεις καλὰ, ὅτι μᾶς εἶπαν νὰ μὴ πάρωμεν οὐδὲ ἓν.»

«Ἄλλ· Ἰωάννη,—παρετήρησεν ὁ Γεώργιος,—μὴ φοβῆσαι, δὲν εἶναι κανεῖς ἐδῶ νὰ μᾶς ἴδῃ. Ἐὰν δὲ ὁ πατήρ σου μάθῃ, ὅτι ἐπήραμεν, εἶναι τόσον καλός, ὥστε δὲν θὰ σὲ τιμωρήσῃ.»

«Ἰσα, Ἰσα διὰ τοῦτο δὲν θὰ τὰ ἐγγίξω,—εἶπεν ὁ Γεώργιος,—ἤξεύρω ὅτι ὁ πατήρ μου δὲν θὰ μὲ τιμωρήσῃ· ἀλλὰ γνωρίζω προσέτι ὅτι ἡ παρακοή μου θέλει πειράξῃ τὸν πατέρα μου καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὸν λυπήσω.»

Τὸ παιδίον ἐκείνο ἐγνώριζε τί εἶναι ὑπακοή καὶ ἐγὼ νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ ἡγάπα τὸν πατέρα του.